No. 75. 18[illegible]

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 23 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Vervolgingen van politieke pers-delicten.

Thans nu de Koning zich aan den invloed eener alle regten der burgers doodende aristocratie heeft ontrukt, nu hij *buiten zyne ministers om* zijnen wensch naar vrijzinnige instellingen heeft te kennen gegeven, nu de Tweede Kamer zelve in dien zin heeft gesproken, thans is het geene vraag meer, met welken naam het afgetreden ministerie moet worden bestempeld, geene vraag meer of de liberale bladen in Nederland waarheid spraken, toen zij dat ministerie ten laste legden dat het slechts eigene grootheid beoogde, grootheid voor zich en de zijnen, met verkorting, met verkrachting der regten van het volk. De noodwendige gevolgen van die willekeur hadden zich dan ook al spoedig geopenbaard. Hevig werd daartegen door de algemeene organen, de dagbladen, geprotesteerd, de handelingen dier willekeurig handelende coterie, de grieven den volke aangedaan, duidelijk aangewezen en naar waarde beoordeeld.

En wat een waarlijk liberaal ministerie, op wezenlijke grootheid steunende, zoude hebben toegestaan, dat duldden zij niet, die die kracht, die grootheid slechts zochten in onderdrukking van den vrijen wil, in het dooden der openbaarheid. Vervolgingen dus, hardnekkige vervolgingen tegen die onbeschaamden, die hunne stem durfden verheffen tegen de onfeilbaren. Eene volledige kruisvaart werd tegen de vrije (?) drukpers uitgeschreven. Er moesten ook sommigen, zoo als b. v. de uitgeefst[illegible] courant, door den (niet aan politieken invloed onderworpen) Hoogen Raad na verschillende (politieke ?) vonnissen worden vrijgesproken, velen werden, als martelaren voor de goede zaak, tot boete en gevangenisstraf gedoemd. Eindelijk deed zich eene heerlijke gelegenheid op. Een in *de Burger* geplaatst artikel tegen den minister VAN HALL, overgenomen in verschillende couranten, zoude welligt kunnen strekken om (spitsvondig geredeneerd) veroordeeling te bewerken. Zoo zoude men op eens die lastige tegensprekers uit den weg ruimen, zoo zoude men den liberalen uitgever, die het waagde in zijn blad wedertegeven wat een ander in het openbaar had gedrukt, wel door regterlijke veroordeeling dwingen, om dergelijk onlandskinderlijk nabauwen te staken.

Tot zoo ver ging alles goed, men bleef consequent: geweld kan niet heerschen dan door dwang.

Eindelijk brak de dageraad der vrijheid aan. Steunende op zijn regt en krachtig door den algemeenen wil verbrak Nederland zijne kluisters; onder den juichtoon van het nu vrije volk verliet het antinationaal ministerie zijnen zetel; een vrijzinnig ministerie trad in de plaats. En welke waren de gevolgen daarvan voor de vrije drukpers? Begon men met al die hatelijke vervolgingen den bodem in te slaan? Verre van daar. Met bedaardheid zag men de veroordeeling aan van den uitgever van *de Burger*, van *de Hydra*, van de *Vlissingsche Courant* en de vervolging van den uitgever van *de Zierikzeesche Nieuwsbode*. Dat men dit toeliet, wij begrijpen zulks; het regt moet zijnen loop hebben; maar wat wij niet begrijpen is, dat men niet dadelijk ter zake van de politieke pers-delicten, aan hen die daaronder zuchtten, die vergoeding schonk, waarop zij voor zich en de natie voor hen, aanspraak konden maken. Waar toch overtreding was begaan, zij vond haren oorsprong niet in gekwetste eigenliefde, niet in particuliere wraakzucht; neen, edele zelfsopoffering ten behoeve van het verdrukte volk, verbittering daarover, was daarvan de aanleiding. Zoo die schrijvers en uitgevers strafbaar waren volgens de wet, ze waren dit alleen *om den vorm*, waarin zij hunne gevoelens kleedden, om de in den grond regtmatige bitterheid, waarmede zij zich uitdrukten. Zij misdeden dus slechts met betrekking tot de wijze van uitvoering. Over het algemeen was het de vrijmaking van het volk, die door de liberale bladen werd beoogd, en waarvan de verkrijging voornamelijk aan hunnen hardnekkigen en met zooveel zelfsopoffering gevoerden strijd tegen onze bestuurders van toen moet worden toegeschreven. Eene burgerkroon hadden zij verdiend. Op de algemeene dankbaarheid konden zij aanspraak maken en toch — vervolging *blijft* hun deel.

Die staat van zaken behoort op te houden; de regtvaardigheid eischt dit.

Toen in 1840, bij 's Konings besluit van 28. November, aan allen, die zich sedert 1830 aan desertie hadden schuldig gemaakt, *een algemeen pardon* werd verleend, toen geschiedde dit *omdat die desertie door hen werd gepleegd in een tijdvak, zoo wel als in eenen kring van gebeurtenissen, welke als afgesloten konden worden beschouwd.*

Diezelfde reden geldt ook hier; ja, meer dan die. Dat 's Konings ministers, dat de vrijzinnige DONKER CURTIUS vooral, zich dus beijveren, om aan de slagtoffers van vroegere willekeur regt te doen wedervaren. Dat zij dus EENE ALGEMEENE ABOLITIE bewerken, waardoor de schande en alle verdere gevolgen van vroegere veroordeelingen worden uitgewischt, en waarborgen worden verleend aan hen, die nog steeds in de ongerustheid omtrent hen bedreigende vervolgingen verkeeren.

Maar raden wij den maatregel aan, niet minder vestigen wij het oog van het bestuur op de noodzakelijkheid van het *spoedig* nemen van denzelven, want daardoor alleen zullen de thans nog vervolgden ontheven kunnen worden van het voeren van onaangename procedures, waartoe zij thans verpligt zijn en die Nederland blijven herinneren aan een tijdperk, hetwelk men thans liever als *afgesloten* zoude beschouwen.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— Het laat zich meer en meer aanzien, dat de twisten, oneenigheden en oorlogen, die Italië verdeelen, weldra zullen geschikt zijn, en dat een meer vredelievende toestand nabij is. De schikking zal, zoo als men algemeen gelooft, geheel ten voordeele van de onafhankelijkheid van dat land zijn. Het Italiaansche leger gaat voort met op alle punten voordeelen te behalen. Gisteren was het te Goito en te Peschiera, heden is het voor de poorten van Treviso of elders. Wij hebben reeds met een woord over de bemiddeling van den paus gesproken, die als vredevorst bij de twee vijanden wil tusschen beide komen; de *Milanesche Courant* van den 7. meldt, dat de, door zijne heiligheid verkozene bemiddelaar, monsignor *Morichini*, reeds naar Innspruck op weg is om den keizer de vredes-voorwaarden aan te bieden. Deze voorwaarden houdt men algemeen voor de volgende: Oostenrijk zal in Italië slechts Illyrië en Triëst overhouden en het aan de andere vroeger onder zijne heerschappij staande staten van dat land overlaten, zelve eenen regeringsvorm te kiezen en te bepalen, aan welken scepter zij zich willen onderwerpen. De van Oostenrijk af te scheiden staten zullen zich met een gedeelte van de Oostenrijksche schuld belasten. Het is te hopen, dat deze vredes-voorwaarden zullen worden aangenomen, en dat op deze wijze een einde worde gemaakt aan eene worsteling, die, hoewel minder bloedig dan men gedacht had, toch reeds te lang geduurd heeft.

Karel Albert, die gelukkige kampvechter der onafhankelijkheid van het schiereiland, ziet dagelijks het aantal zijner aanhangers vermeerderen. Weldra althans men heeft rede zulks te verwachten, zal hij in het bezit zijn van den scepter van het koningrijk van Boven-Italië. Milaan heeft, zoo als men weet, zich voor de aansluiting aan Piemont verklaard. Venetie zal denkelijk hetzelfde doen ten gevolge van een decreet door den president van het voorloopig gouvernement, *Manin*, uitgevaardigd; bij dit decreet worden de afgevaardigden, door de verschillende provinciën benoemd, opgeroepen om over het toekomstige lot van dezen Italiaanschen staat te beslissen. De haat, dien de koning van Napels zich door geheel Italië heeft op den hals gehaald, is een waarborg, dat die vorst althans *Karel Albert* geene hinderpalen zal in den weg leggen. Kortom de zaken in het schiereiland zijn, gelooven wij, hare beslissing nabij, althans de voornaamste en eerste quaestie, die van de bevrijding van Italië.

Maar terwijl in de vlakten van Lombardye de fortuin aan *Karel Albert* schijnt toe te lagchen, konde hij wel eens aan den anderen kant, namelijk in Savoye, in nieuwe verwikkelingen geraken. Brieven, die uit Chambery aan de Fransche dagbladen worden medegedeeld, spreken met bitterheid over den nieuwen toestand waarin deze provincie geraken zal, ten gevolge der oprigting van een' groot Italiaansch koningrijk. Indien de Sardinische kamers ontbonden worden, om plaats te maken voor eene constituerende vergadering die, zoo als daarvan reeds de geruchten loopen, te Milaan hare zittingen houden zal, vragen zij welk lot dan aan Savoye zal beschoren zijn, dat aan gene zijde der Alpen verloren en slechts door de zwakke ader van de Mont Cenis aan het groote levens-centrum van het koningrijk Italië verbonden zal zijn. Reeds bestaat er tusschen Savoye en Piemont groot verschil van zeden, gewoonte en spraak; nog onlangs brak er in den boezem van de kamer te Turijn eene twist uit, over het gebruiken der Fransche taal door de afgevaardigden uit Savoye. Hoeveel te meer zal dat verschil niet uitkomen, wanneer Savoye, in plaats van met vier en een half millioen Piemonteërs vereenigd te zijn, het

Het Rivierpaard en deszelfs Jagt in Dongola.

—

Niets levert een beslissender bewijs op van de voortreffelijkheid van het menschelijk vernuft, dan het overwigt en de heerschappij die hij daardoor op alle dieren weet te verwerven, en hen tot zijnen dienst te buigen, of hen, zoo tot voedselgebruik als tot andere oogmerken, van het leven te berooven; noch snelheid noch kracht, evenmin de grimmigste moed of woeste onverschrokkenheid, kunnen hen tegen den zoo veel zwakkeren mensch bestand maken; tegen hen schieten zoowel de natuurlijke aanvals- en verdedigingsmiddelen, als de list der kunstdrift te kort, waarmede elk dier door de natuur is uitgerust, om zijn zelfsbehoud tegen zijne natuur-vijanden uit het dierenrijk te verzekeren.

En niet alleen de met alle hulpmiddelen der kunst uitgeruste mensch, maar zelfs die, welke slechts de eerste trappen van maatschappelijke beschaving heeft beklommen, weet zijne meerderheid te doen gelden, en een aanmerkelijk gedeelte van zijn leven wordt door hem besteed om het hem omringend dierenrijk te onderwerpen of te bestrijden. Dus maakt de jagt eene hoofdbezigheid uit voor de min beschaafde volkeren, voor deze is zij noodzaak, om zich onderhoud te verschaffen of de aanvallen en nadeelen der hen in grooter menigte omgevende diersoorten af te keeren. De moed en schranderheid, die deze bezigheid vordert, doet hen ook dezelve hoog waarderen, en de overeenstemming die hierin met den oorlog gevonden wordt, doet hen den roem van een goed jager het naaste aan dien van een krijgsheld plaatsen. Dit gevoel verklaart ook de hartstogt, waarmede in de hoogst beschaafde maatschappijen de jagt als de edelste oefening wordt aangemerkt.

Vooral stijgt het belang wanneer de jagt den kamp met die diersoorten vordert, wier reusachtige bouw, groote krachten en onbedwingbare moed, hen als waardige tegenstanders van den mensch kan doen aanmerken; de toenemende beschaving en bevolking heeft deze grootendeels uit die gedeelten des aardbols verdrongen, waar de maatschappelijke toestand tot eenen hoogen trap is gestegen, en wij moeten in andere streken de belangrijke tooneelen gaan opzoeken, welke de jagt op deze diersoorten aanbiedt.

Het is vooral in de verzengde luchtstreek der oude wereld, dat de verblijfplaats der groote diersoorten wordt gevonden. De reusachtige olifant, de neushoorn en het rivierpaard; de ontzaggelijke leeuw, de woeste tijger, panther en luipaard; de verschrikkelijke krokodil en de reusachtige slangsoorten, zijn vijanden, wier overwinning eene gelijke maat van behendigheid, schranderheid en moed vereischt; en er zijn weinig onderwerpen welke meer de algemeene belangstelling opwekken, dan het verhaal der wijze waarop de jagt derzelve wordt uitgeoefend.

Onder deze is de jagt op het rivierpaard een der merkwaardigste, en de beschrijving daarvan, die wij aan D. Ruppel en zijne reize door Nubie, Kordosan en Steenachtig Arabie danken, moet des te meer belangstelling verwekken, daar zij door een' ooggetuige en deelnemer gegeven wordt.

Het rivier- of Nijlpaard (Hippopotamus), een der grootste viervoetige dieren, leidt een tweeslachtig leven, daar het zijn voedsel grootendeels in het water zoekt; het onthoudt zich van de oevers en monden der groote stroomen, vooral in die van zuidelijk Afrika; vroeger werd het zoo veelvuldig in den Nijl aangetroffen, dat het daarvan deszelfs naam ontleende, terwijl het zich in het oogvallend kenmerkt door den ongemeen zwaren kop met geweldige opwaarts gekromde slagtanden, en zeer groote wijden muil, dik lijf, korte beenen; terwijl deszelfs huid van eene buitengewone dikte, bijna ondoordringbaar voor elken looden kogel is, die niet in eene regthoekige rigting of op eene dundere plaats treft. Behalve door de verschillende goede afbeeldingen, kan men in het rijks museum van natuurlijke historie te Leiden, de gestalte van dit dier naauwkeurig leeren kennen, hetwelk door velen als datgene aangemerkt wordt, waarvan Job onder den naam van Behemoth, zoo eene schilderachtige beschrijving heeft geleverd.

Het rivierpaard, dat zich vooral in digtbewassen rietvelden, aan de oevers der stroomen onthoudt, leeft van plantgewassen en visschen, deszelfs vleesch wordt door de inwoners als zeer welsmakend aangemerkt, en zoo hierom als wegens deszelfs huid, waarvan men uitnemende rijdzwepen vervaardigd, en de schade, die het somtijds in de akkervelden aanrigt, is het ten voorwerp eener jagt geworden, die evenveel stoutheid als behendigheid vereischt. In de provincie Dongola vormen deze jagers en de visschers eene bijzondere kaste of gild, welke tot de vangst van een zoodanig dier aldus te werk gaat: Behalve de grootere boot, vervaardigt men hiertoe uitdrukkelijk eene kleinere, uit eenen uitgeholden boomstam, van ongeveer 10 voeten lengte, in staat om 2, hoogstens 3 menschen te dragen. Het wapen, waarvan men gebruik maakt, is eene harpoen, waarvan de punt in den vorm van een lantierblad, tweesnijdig en op 3/4 van deszelfs lengte zeer scherp en achter met eene sterke weerhaak wederzijds voorzien is. Aan het vóórspringend gedeelte, digt onder de weerhaken, is een sterk lang touw of lijn bevestigd, aan welks ander uiteinde, een dikke klos van ligt hout zich bevindt, ten einde door middel hiervan, het bij nacht getroffen dier, bij dag gemakkelijker te kunnen wedervinden. Bij het gebruik neemt de jager het hout van de harpoen met eene genoegzame lengte van het touw in de regterhand, het overige met de klos in de linker, en nadert dus met groote omzigtigheid het dier, wanneer het bij dag op eene der kleine eilandjes in den stroom slaapt, of wel beloert bij het des

Tot zal moeten deelen van twaalf of veertien millioen Italianen, die eene constitutie zullen stichten, naar hunne zeden gewijzigd en overeenkomstig hunne belangen als Italianen. Al deze redenen, zoo besluiten deze correspondentiën, zijn oorzaak, dat het denkbeeld van eene vereeniging met Frankrijk en Savoye meer en meer algemeen wordt en veld wint.

DUITSCHLAND.

— In Praag hebben onheilspellende gebeurtenissen plaats gehad. Uit eene barricadenstrijd zal welligt een strijd der Czeschen tegen Duitschland ontstaan. De slavische kwestie staat op het punt van tot eene oplossing te geraken; inmiddels staat Rusland gewapend op zijne loer tegen West-Europa. Uit Dresden schrijft men dd. 14. Junij: « In Praag is den 12. *een vreeselyke opstand uitgebarsten*. De stad is gesloten en er zijn in twee dagen geen posten van daar aangekomen. Volgens het verhaal van hier aangekomen reizigers verlangden de Swornos, en de studenten van vorst *Windischgrätz* kanonnen en patronen. Het Chechische volk verbond zich met de studenten, en de opstand werd voorbereid. Den 12. werd er weder op de paardenmarkt eene godsdienstoefening gehouden in de Czechische taal, onder een ontzettenden aandrang van menschen. Daarop rezen er plotselijk barricades op; zingende trokken groote volkshoopen door de stad naar het generaal-gouvernement. Aldaar stonden grenadiers in breede reijen geschaard, die het gewapende volk tegenhielden. *Windischgrätz* had de gansche militaire magt in de stad doen komen. Ook daar begon men nu barricaden op te werpen. *Windischgrätz* liet hen zeggen, dat indien de barricaden niet aanstonds werden weggeruimd, hij ze zou laten omver schieten en het volk uit elkander jagen. Nu moet er uit een nabuurig huis een schot in het gouvernements-gebouw gevallen zijn, hetwelk vorstin *Windischgrätz* gedood heeft. (Dit wordt door alle uit Praag aangekomen reizigers bevestigd.) De commandant liet daarop bevel geven tot den aanval. De kavallerie joeg op de menigte in en hieuw alles voor zich neder. De grenadiers schoten aan de andere zijde, en met kartetskogels werden de straten schoongeveegd en de barricaden vernietigd. Het volk sloeg op de vlugt met achterlating van vele dooden, doch er moeten ook eene menigte soldaten en vooral officieren gebleven zijn. Tegen 10 uur 's avonds scheen de militaire magt de overhand te hebben. Doch nu zag men eensklaps op al de hoogtens rondom Praag groote signaalvuren ontsteken om de boeren uit de omstreken te hulp te roepen. Deze stroomden naar de Zandpoort, waar de stad niet versterkt is. De slagersknechts hakten van binnen de poort open, zoodat de boeren binnen konden komen. Des morgens ten 5 ure hoorde men geweldig schieten. Zoo de militairen de overhand niet behouden, dan zullen wij van ontzettende verwoestingen en gruwelen in Praag hooren. De fanatieke woede en de roofzucht der Czechische boeren en van het gemeen zullen geene grenzen kennen.»

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 16. Junij. Tot opluistering van het landhuishoudkundig congres, dat hier gehouden wordt, hebben eenige liefhebbers, onder medewerking van het stedelijk bestuur, besloten eene keuring van chaispaarden en eene harddraverij te houden en daarbij rijke prijzen uit te deelen. De keuring der chaispaarden heeft heden plaats gehad. Zeven en dertig paarden, waarvan vier om bijzondere redenen niet hebben kunnen mededingen, zijn ter keuring aangeboden.

Doordien het grootste aantal dezer paarden met elkander konden wedijveren in deugd en schoonheid werd de keuze moeijelijk. Eindelijk werd beslist, dat de prijs van ƒ 75 zoude worden toegewezen aan den heer *P. Bindervoet*, van Grijpskerke, als eigenaar van eene zwarte langstaart-merrie, bestuurd door den eigenaar, en de premie à ƒ 75 aan den heer *J. Boon* te Groningen, als eigenaar van eenen zwarten langstaart-ruin, bestuurd door den heer *Jan Juursma*.

Deze keuring is, bij het schoonste weder en in tegenwoordigheid van een talrijk publiek uit deze en andere provinciën, tot aller genoegen in orde afgeloopen.

— Van Leiden is eene petitie gezonden naar de Staten-Generaal, inhoudende den wensch, dat in de aanstaande grondwet van Nederland, in plaats van art. 10 van het laatstelijk voorgestelde ontwerp, gelezen worde: « De uitoefening van het regt der ingezetenen tot vereeniging en vergadering wordt door eene wet geregeld;" — in plaats van art. 159: « alle openbare oefening van godsdienst wordt toegelaten *binnen de gebouwen daartoe bestemd*, en in zoo verre," enz. — in plaats van art. 112: « de betrekking tusschen den Staat en de verschillende kerkgenootschappen wordt bij eene afzonderlijke wet op eenparigen voet geregeld." Voorts geven de adressanten hun verlangen te kennen, dat de 2e alinea van art. 183, betreffende de vrijheid van onderwijs, wegvalle, en ook de aangelegenheid door de wet geregeld worde; en eindelijk, dat aan de evenzeer onjuist uitgedrukte, als onregtvaardige bepaling, welke in art. 86 aangaande de geestelijken geschreven staat, in de toekomstige grondwet van Nederland eene plaats ontzegd worde. Deze petitie is door den heer *A. Harteveld*, oudste lid van den stedelijken raad, als eersten onderteekenaar geteekend, en voorts door den heer wethouder *P. van Hoorn* en andere leden der stedelijke regering, door 15 hoogleeraren, door leeraars van onderscheidene godsdienstige gezindheden, een aantal advocaten, medicinae doctores, leden der plaatselijke schoolcommissie, den rector van het gymnasium voorname fabriekanten en andere notabele ingezetenen der stad.

— In de onderscheidene oostelijke grensgemeenten van de provincie Drenthe zijn adressen in omloop en door honderden van ingezetenen onderteekend, gerigt aan de Tweede Kamer der Staten Generaal, allen bedenkingen bevattende tegen het laatstelijk aangebodene ontwerp van gewijzigde grondwet. In die adressen wordt hoofdzakelijk verlangd; behoud van het tegenwoordige getal der provinciën, zonder dat dit nader bij eene wet zal kunnen worden veranderd; waarborg, dat de vreemdelingen gedurende een zeker aantal jaren niet ten laste van den staat, van gemeenten of instellingen van liefdadigheid kunnen komen; regeling van het regt van vereeniging door de wet; regtstreeksche verkiezingen door meerderjarige Nederlanders, eigene middelen van bestaan hebbende, hoofden van huisgezinnen zijnde, enz., zonder den in art. 78 omschreven census; afschaffing der Eerste Kamer, of, indien zij moet blijven bestaan, als verkiesbaar daartoe aangewezen degenen, die door aan den staat bewezene diensten, of door hunne bezittingen, tot de aanzienlijksten van den lande geacht worden te behooren, met weglating van den census van art. 74; volkomene vrijheid van belijdenis van godsdienstige meeningen, mits gehoorzamende aan de wetten van den staat; vrije openbare uitoefening van godsdienst, voor zoo ver die niet geacht kan worden eenige stoornis aan de publieke orde en rust te zullen toebrengen, en met beperking binnen de kerken; waarborg voor het inkomen der geestelijkheid en godsdienstige gezindheden, zoo als zij het *thans* genieten; regeling van het openbaar onderwijs door de wet, met eerbiediging van ieders godsdienstige begrippen. Ten slotte wordt in deze adressen aangedrongen op de meest mogelijke vereenvoudiging en bezuiniging in de staats- en gemeente aangelegenheden.

— Volgens sommige bladen zouden de Staten van Limburg hebben verklaard, dat dit hertogdom geenszins tot Nederland, maar tot Duitschland behoorde, en derhalve, welke voorliefde het voor Belgie, of eenigen anderen staat, mogt koesteren, het de bestemming van Duitschland moest volgen. Dit berigt, ofschoon op zich zelf reeds zeer onwaarschijnlijk, is allezins ongegrond, vermits de genoemde staten noch gewoon, noch buitengewoon vergaderd zijn geweest.

INGEZONDEN STUKKEN.

TERUGBLIK.

In de *Vlissingsche Courant* van 19. Junij jl. No. 73 is een artikel uit *de Tyd* overgenomen *waarop weinig valt af te dingen*, zooals de redactie teregt heeft aangemerkt. De daarbij gemaakte vergelijking tusschen *Nederland* en *Belgie* luidt geheel ten voordeele van laatstgemeld land, en op goede gronden, welke de behouders zelfs niet kunnen betwisten. Hetgeen bij die vergelijking minder juist is voorgesteld, is niet het gebrekkige der Nederlandsche staatsinrigting, noch het voortreffelijke der Belgische instellingen, want beide zijn algemeen erkend, en de laatste trekken de bewondering van geheel Europa, maar het is de staat van volksontwikkeling in Belgie. Die staat is minder gunstig dan dezelve wordt voorgesteld, en onder het genot van vrije instellingen wezen kon en onmisbaar worden zal.

De vrijheid van onderwijs is een onbetwistbaar regt, doch het is de schuld van die vrijheid niet, dat de priester-partij, de toeneiging der meerderheid verkregen hebbende, op verscheidene plaatsen schier alleen onderwijst, dat is: niet onderwijst, en de jeugd aan onkunde en bijgeloof prijs geeft, zooals onder anderen blijkt uit het groot getal lotelingen voor de militie, die noch lezen noch schrijven kunnen, en zoo als ieder bekend is, die het Belgische volksleven van nabij aanschouwt. — Regt en vrijheid kunnen op den duur niet schadelijk zijn, en onder een stelsel van dwang en overheersching is veel erger te vreezen; dezelfde priester-partij belet alsdan het ter school gaan der kinderen.

Wanneer overigens de meerderheid wil, dat het onderwijs door geestelijken of onder hun toezigt worde gegeven, terwijl ieder overigens de vrijheid heeft om, ook andere scholen voor zijne kinderen te kiezen, dan heeft die meerderheid het regt aan hare zijde; en waar vrijheid bestaat, zal overigens geen monopolie duurzaam stand houden; te minder, naar mate de volksgeest meer en meer verlicht wordt, en tegen geestelijke heerschappij wordt gestemd.

Het Belgische volk is, niettegenstaande het gebrekkig, eenzijdig, bijgeloof en kwezelarij bevorderend onderwijs der geestelijken, door de vrije staatsinstellingen in sommige opzigten meer ontwikkeld dan het Nederlandsche. In ieder Belgisch dorp zal men overal kunnen vernemen; hoedanig de Belgische staat is ingerigt, terwijl menig stedeling in Nederland uit de geringe klasse naauwelijks weet te onderscheiden tusschen lands-regering en stads-regering, wetgeving en bestuur. In zedelijkheid, in het bevrijd zijn van vooroordeelen en bijgeloof, in zuivere begrippen van God en goddelijke zaken stellen wij echter den Belg beneden den Nederlander.

Nederland is overigens minder mistrouwend en afsluitend dan Belgie, dat slechts noode tot vrijer handels-wetgeving overgaat, en nog slagboomen heeft op te heffen, welker bestaan mede getuigt van den lageren trap van nationale ontwikkeling. Terwijl wij deze punten aanstippen, en het ons vaderlandsch gevoel wel doet, althans dit te kunnen afdingen op den smaad, welke aan Nederland, bij vergelijking met Belgie, moet ten deel vallen, zoo willen wij verder niets afdingen op de den lof aan de Belgische instellingen naar waarheid toegekend. Wij betreuren het voor *Nederland* dat het 17 jaren bij *Belgie* verachterd is, doch hopen bij den val der behoudspartij, dat het zich weldra zal herstellen van dien achteruitgang, en met Belgie wedijveren, om het in deugdelijke, vrijzinnige instellingen, zoo niet voor te gaan: althans op zijde te streven. Wij hopen het, want het is een pijnlijk gevoel voor het vaderlandsch hart, dat de vreemdeling het regt heeft, om Nederland van ouds den classieken bodem van vrijheid en beschaving en vooruitgang, aan andere volken thans ten toon te stellen als een land van stilstand en achteruitgang!

ADVERTENTIEN.

§ De Curator der onbeheerde Nalatenschap van wijlen den Heer *L. P. REUSE*, in leven Heel- en Verloskundige te *Koudekerke*, noodigt andermaal de Schuldenaren dier Nalatenschap uit, om het verschuldigde te voldoen, en zulks vóór den 1. Augustus eerstkomende, ten einde regtsdwang te voorkomen, die na gezegd tijdstip tegen de nalatigen zal worden gebezigd.

De Curator,
Mr. G. A. BOKKER.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Junij. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Draijer, P. Ulgland, Sunderland, ballast; Catharina Sophia, G. M. Mennema, Riga, vlas; Sophia, J. H. Hansen, Koningsbergen, lijnzaad.

Voor Amsterdam bestemd:

Ocean, J. Seithen, Odessa, tarwe; ligt alhier binnen de haven.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

22 Junij 1848.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	ƒ .	W. Witte dito	ƒ .
N. dito dito	- 7.00	Z. Paardenboonen	- 4.50
O. W. Tarwe (1846)	- .	W. Koolzaad	- .
Nieuwe W. dito	- 7.30	Zomer dito	- .
N. Z. Rogge	- 5.20	Gort No. 5	- 13.50
Vreemde dito	- .	« « 2	- 11.00
Winter garst	- 3.70	« « 1	- 9.50
Zomergarst	- 3.70	Groninger Gort werd aan ƒ . à ƒ . per mud verlaten.	
Haver	- .	Raapolie	ƒ 37.50 p. v.
Boekweit	- .	Patentolie	- 39.50 -
W. Witteboonen	- .	Lijnolie	- 35.00 -
Dito Bruineboonen	- .	Lijnkoeken ƒ .	de 104 st.
W. Paardenboonen	- 4.75	Raapkoeken « .	- 1040 -
W. Gr. Erwten	- 6.60		
Z. Gr. Erwten	- 5.50		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

nachts op zoodanige plaats aan den oever, waar hij vermoedt dat het aan land zal komen om in een der zaadvelden te gaan weiden. Ofschoon zij het, zoowel bij nacht als bij dag aantasten, verkiezen zij echter liefst zulks bij den dag te doen, zoo wegens de gelegenheid van het ter juister plaats te treffen, als om de woedende aanvallen des geduchten vijands beter te kunnen het hoofd bieden.

Is de jager nu hetzelve tot op den gepasten afstand, van ongeveer 7 schreden genaderd, zoo werpt hij de gelijk eene werpspies verhevene harpoen, met zooveel geweld, dat dezelve door de dikke huid tot achter den weerhaak in het vleesch indringt; waartoe eene even buitengewone kracht als behendigheid vereischt wordt, gelijk uit de beschouwing van de buitengewone dikte der huid is af te leiden.

Ontwaart het dier den jager, bevorens deze zijn worp gedaan heeft, zoo loopt deze groot gevaar. Somtijds dringt het dan woedende op zijn tegenstander aan, en vermorselt hem in eens met zijn wijd geopenden muil; doorgaans vlugt het gekwetste dier in het water; de lansschacht valt af, maar de houten klos drijft boven en wijst de strekking aan, waarin zich de Hippopotamus beweegt; onmiddellijk na het volvoeren van eenen gelukkigen worp, ijlen de jagers naar hun klein vaartuig en naderen omzigtig de drijvende houtklos, waaraan zij een sterk lang touw bevestigen, en met het andere zich naar de groote boot spoeden, waarin hunne makkers zich bevinden. Alsdan trekt men met het koord den Hippopotamus aan, die naauwelijks de boot ontdekt of dringt op dezelve aan, en grijpt deze met zijne tanden, waarbij hij somtijds slaagt, om haar te verbrijzelen of om te werpen. Thans worden nog 4-6 harpoenen uitgeworpen, en voorts na ongemeene inspanning, met behulp der touwen, het wilde dier genoodzaakt zich digt aan de boot te leunen, waar men hem met een scherp lang ijzer de nekband (ligamentum nuchae), welke hoofd en hals verbindt, afsteekt of den schedel tracht in te slooten.

Het verbazende gewigt van dit dier, dat bij een volwassen rivierpaard, meer dan 3000, somtijds 4000 ponden bedraagt, zou onmogelijk maken het zonder hulp van werktuigen of van een groot getal menschen, uit het water te trekken, weshalve men hetzelve daarin aan stukken kapt gelijk de walvisschen, en dus deelswijze aan den oever brengt; dit vleesch is bij jonge dieren zeer smakelijk en evenaart in hoeveelheid dat van 4-6 ossen; de huid wordt gelijk die der Rhinocerossen tot uitstekende rijdzwepen (schamboks) bewerkt, waarvan zij een getal van 350-500 opleveren; van de tanden, die buitengewoon hard zijn, wordt aldaar geen gebruik gemaakt.

Een der door de reizigers gevelde Hippopotamussen had van den neus tot aan de staartwortel 4 el 381 (15 1/2 fr. vt.) lengte, de slagtanden van den wortel tot de punt, langs de buitenste kromming, 0 el 690. Deszelfs vermeestering volgde eerst na eenen kamp van 4 uren, en wel in den nacht. Toen hij de jagers in de kleine boot ontwaarde, die het lange touw aan den drijvenden houten klos wilden bevestigen, schoot hij woedend op dezelven aan, rukte de boot mede onder water en verbrijzelde dezelve, gelukkig echter met moeite ontkwamen de beide jagers. Van 25 geweerkogels, op den afstand van omtrent 1 el op zijn kop afgeschoten, had slechts een de huid en het neusbeen doorboord, terwijl al de anderen in de dikte der huid waren blijven steken. Een musket of standroer van groot kaliber, hetwelk men in den aanvang noodeloos geacht had op zoo eenen korten afstand te gebruiken, werd eindelijk gebezigd, maar eerst nadat 5 van deszelfs kogels, op geringen afstand losgebrand, de schromelijkste verwoesting in het hoofd en ligchaam van het dier hadden aangerigt, gaf het den geest.

* De rivierpaarden kunnen eenen aanmerkelijken tijd onder water verblijven, aan welks oppervlakte zij zich nu en dan vertoonen om adem te halen, gaande zij veelal hun voedsel op den bodem der rivier zoeken, vooral de wortels van zekere waterplanten, waarvan men zich op den Nijl ten lokaas bedient. Namelijk, men steekt een ijzeren, wederzijds gepunten bout in een zoodanigen wortel, en bevestigt in het midden het einde van een lang koord; zeer dikwijls slokt het dezen in, en dan trachten zij door het trekken aan hetzelve het langzamerhand af te matten; terwijl het woedend spartelt om zich los te maken, somtijds gebruikt men in plaats van een, twee schuiten, die ieder eene lijn aan hetzelfde aas bevestigd hebben.

Komt het boven, zoo trachten de visschers het met hunne lansen af te maken, hetwelk echter met veel gevaar verzeld is, daar het woedende dier op het vaartuig aanvalt en de zijden of het boord met zijne tanden vattende, het verbrijzelt, of het om doet kantelen.

Het heeft een scherp gehoor en gezigt, deszelfs bewegingen zijn echter te lande zoo weinig snel, dat een mensch het hierin verre overtreft; terwijl hunne stem, eenige overeenkomst met het gebriesch des paards hebbende, hierdoor tot deszelfs benaming wel aanleiding heeft gegeven.

Het is geheel kaal van huid gelijk de Olifant en Rhinoceros; deszelfs tanden zijn oneindig harder dan het ivoor, en van eene halve cirkelvormige gedaante, terwijl de middelste van den onderkaak regtuit steekt. Zij werden door de ouden tot het maken van klein kunstig beeldwerk gebezigd, zoo als hedendaags tot het vervaardigen van valsche tanden, en uit dien hoofde vrij hoog in waarde gehouden.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIERBE